

..... ÜMİT MUTLU

BUGÜN HABER YOK

Nasıl yani?
HIÇ MI YOK?

-Evet, yok!

-Hiç haber yok!

BİZE HABER
GEREK!

HABERLER NEREDE?

Resimleyen:
Hatice
Karakaş

Bu büyük gizemin ayrıntıları
ve daha fazlası, içeride! →

Y.O.K.

tudem

TEK
BAŞIMA
OKUYORUM!

ÜMİT MUTLU

BUGÜN HABER YOK

BUGÜN HABER YOK

© 2022, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ

1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Ümit Mutlu

RESİMLEYEN: Hatice Karakaş

EDİTÖR: Burhan Düzçay

SON OKUMA: Hülya Dayan

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara

Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-697-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

TEK
BAŞIMA
OKUYORUM!

ÜMİT MUTLU

BUGÜN HABER YOK

Resimleyen:
Hatice Karakaş

tudem

Ümit Mutlu

1984'te İzmir'de doğdu. Bornova Anadolu Lisesini bitirdi, ardından Ege Üniversitesinde gazetecilik okudu. Uzun yıllar gazete ve dergilerde çalışıp farklı görevler üstlendi; daha sonra yayıncılık sektörüne geçip editörlük ve çevirmenlik yapmaya başladı.

Hâlen çocuklar ve yetişkinler için kitaplar yazmaya çabılıyor ve sinemayı, bilimkurguyu, Beşiktaş'ı, sarımsak kedileri, patates kızartmasını, geri dönüp saatlerce yürümeyi ve tek başına lunaparka gitmeyi seviyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Sen de Oku Klasikler:

Denizler Altında Yirmi Bin Fersah
Dünyanın Merkezine Seyahat

Tek Başıma Okuyorum:

Bugün Haber Yok

*Ülkenin bir yerlerinde hâlâ gazetecilik yapmaya
uğraşan tüm basın emekçilerine...*

Birinci Bölüm
“Hiç mi Yok?”

Metin, önüne konan kâğıda boş boş baktı.
Çünkü kâğıt boştu.

“Ne bu böyle?”

“Evet, bugün böyle,” dedi haber editörü.

“Bugün haber yok.”

“Nasıl yani? Hiç mi yok?”

Sevgili Metin... Yokun hiçi mi olur? Yok,
kesin bir ifadedir. **Biraz yok, azıcık yok,**

üç santim kadar yok gibi şeyler yoktur.
Varsa vardır, yoksa yoktur.

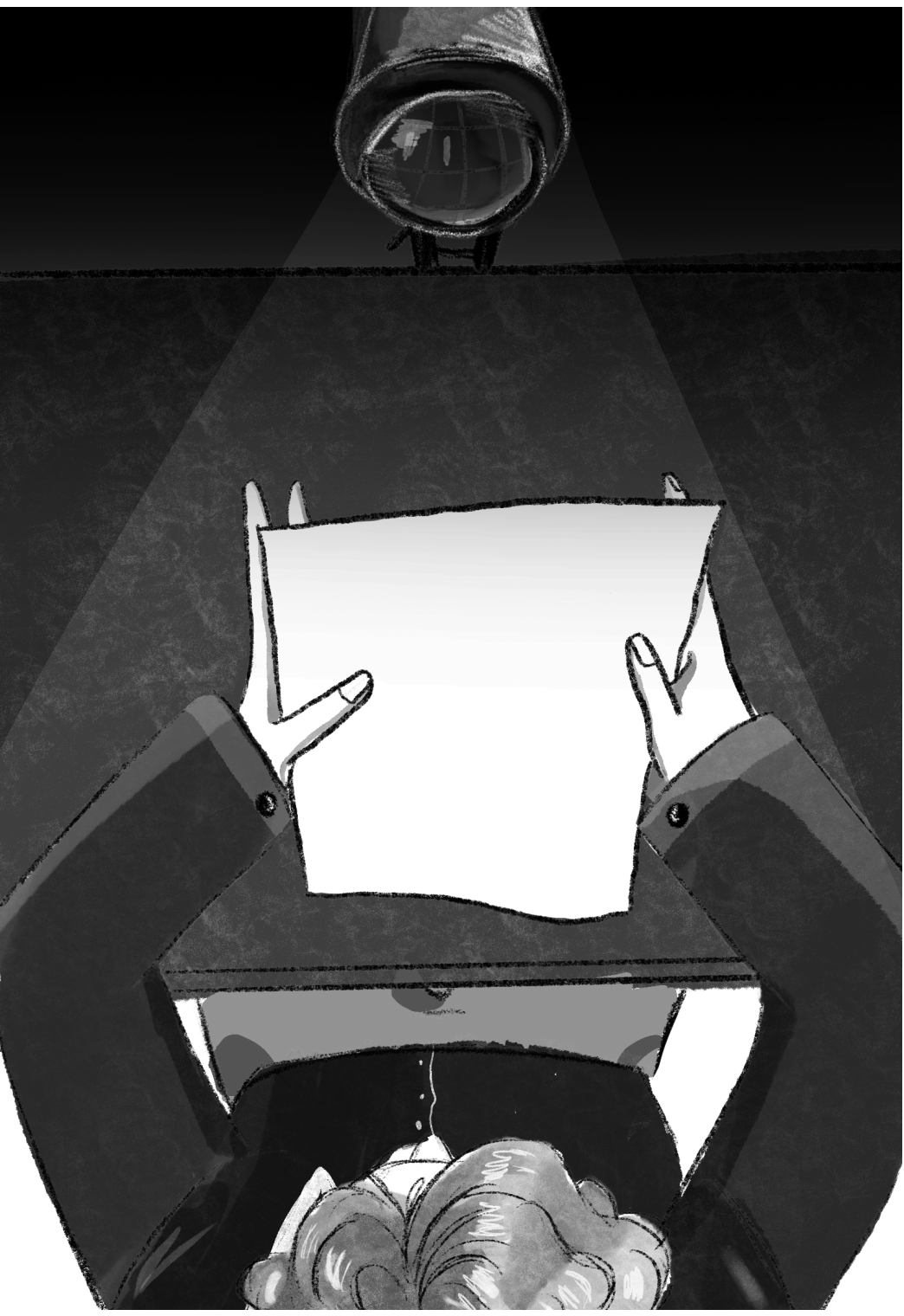
“Nasıl olur ya?” diye sordu Metin.
Şaşkındı. Yirmi senelik meslek hayatında
bu, bir ilkti.

Editör boş gözlerle ona bakıp omuzlarını
silkti. “Ama yine de yayına gireceğiz,” dedi.
“Biliyorsun, 92 yıldır her gün, akşam haber-
lerini veriyoruz. Bu geleneği bozamayız.”

“İyi de ne anlatacağım ben?” Metin’in
beti benzi attı. Metin olması gerekiyordu;
yani sakın, metanetli olması, dik durması
şarttı. Ama şu an resmen bir ‘ibiş’ti.

Yayına az kalmıştı.

Ne diyecekti? Kalkıp gitse miydi acaba?
“Böyle saçmalık olmaz!” diye isyan mı et-
seydi? Fakat ne kazandırır ki bu? Sadece

zarar getirirdi. İşinden olurdu, tüm saygınlığı yiterdi.

Yayına çok az kalmıştı.

Karşısında yönetmen, parmaklarıyla geri saydı.

Dört, üç, iki, bir...

“İyi akşamlar değerli izleyiciler,” dedi Metin.

Buraya kadar tamamı. Buraya kadar her şey normaldi. Buradan sonrası ise, yeni bir anormal.

“Ee...”

Duraksadı. Onca yıllık deneyim neredeydi şimdi? Ağzı dili dolandı, yüzünü ter bastı. Ama konuşmak zorundaydı. Bir şeyler söylemeliydi. İş buydu. Konuşmak...

“Ee... evet,” dedi. “Bugün çok ilginç bir gün. Çünkü bugün... Bugün haber yok.”

“Nasıl yani, hiç mi yok?”

(Az önceki açıklamayı Ahmet’in babasına da anlatıver. Hani az önce bahsettim ya; “hiçin birazı olmaz” diye... Tekrara düşmeyeyim şimdi.)

“Yok dedi ya baba!” dedi Ahmet. O da şaşırmişti. Habersiz akşam mı olurdu? Ana haber dinlemeden akşam yemeği mi yenirdi?

Sofradaydılar. Mercimek çorbası vardı. Pilav vardı. Bol soğanlı çoban salata vardı. Yani Ahmet’in keyfi için her şey tastamamdı.

Ama haber yoktu!

“Dur bir dakika oğlum,” dedi babası. “Ya şaka falandır ya da bir hata vardır. Bugün 1 Nisan mı?”

“Yoo,” dedi Ahmet’in annesi. “Bugün 18 Nisan.”

“O zaman, şaka yapmayı 18 gün unutmuşlar...”

Şaka değildi ama. Gerçekten, koca ülkede o gün hiçbir şey olmamıştı. Yerel kanallarda da bir şey yoktu. Sokaklardaki insanlar taşkınlık yapmamıştı. Evlerin odalarında tuhaf bir şey yaşanmamıştı. Muhabbet kuşları konuşmamış, kediler yumakla oynamamıştı.

Böyle bir şey daha önce olmuş muydu? Böyle bir kayıt var mıydı acaba? Ahmet merak etti. Araştıracaktı bunu.

Fakat yine de aklı almıyordu. Haber değeri taşıyan hiç mi bir şey gerçekleşmemişti yani?

Haber değeri. Bu lafı okulda duymuştu. Amcası gazeteci olan bir arkadaşı vardı,

o söylemişti. Demişti ki, “Haber değeri taşıyan bir olay, haber olur.”

Çok mantıklı.

Ama haberin değerini kim ölçüyordu? Haberi yapanlar mı? Yoksa okuyanlar, izleyenler mi?

Önceki gün izlediği haberleri düşündü. Mültecilerle ilgili bir haber vardı. Fiyat güncellemesi haberi vardı. Başarısız bir banka soygunu vardı. Yetmiş sekiz kelime ezberleyen bir maymun vardı. Konuşan bir saksağan vardı. (Gerçi Ahmet bu habere pek inanmamıştı.)

İlginç miydi bu haberler? Evet, hepsi de ilginçti aslında. Ama şu “değer” meselesi aklını kurcaladı.

Yemeğini yedi, salatanın suyunu içti. Sonra da odasına koşup hızla bilgisayarını açtı.

Elbette haber sitelerine girdi hemen. Ama gerçekten de tüm haberler dünden kalmaydı. Yoktu işte, yeni bir şey yoktu!

Koca ülke, sanki bir gün boyunca uyumuştı. (Mecazen tabii. Gerçekten olsa müthiş bir haber olurdu.)

“Görmeyi bilene, haber her yerde...”

Metin, önüne konan boş kâğıdı görünce şaşır-
dı. Uzun meslek hayatı boyunca ilk
kez, sunabileceği tek bir haber yoktu;
koscoca ülkede hiçbir şey yaşanmamıştı.
Yeğeni Hilâl ve onun arkadaşı Ahmet de
şaşkındı bu işe. Haberler bitmiş miydi?
Bundan sonra hiçbir şey olmayacak mıydı?

Ama belki de ipleri kendi ellerine alıp bir
şeyler yapmaları gerekiyordu...

Gerçek bir olaydan yola çıkarak
haberciliğin temel ilkelerini irdeleyen
Bugün Haber Yok, bazen yanı başımızdaki
şeylere bile gözlerimizi yumduğumuzu
hatırlatan, hakikat dolu bir öykü.

ISBN: 978-605-285-697-0

9 786052 856970